

El Triangle Carlí

Trinus et Unus Deus, Per Saecula, Saeculorum, In Vino Veritas, Totus Tuus, Deus, Patria, Rex

CATEQUESI

En una societat corrupta i liberal que ha perdut la brúixola, el nord i els valors autèntics tradicionals, és fàcil que en moments de feblesa aparegui el gran dubte existencial que pot qüestionar l'autenticitat i autoritat del Legítim.

Per tant, la funció i el fi en si mateix de la dialèctica - legitimista - carlina, és donar unes pautes de pensament i conducta al poble per tal d'assolir la veritat única, tot recordant alguns dels principis bàsics:

Que les consciències de classe, arrelades profundament en les més primàries formes tribals, reafirmen les essències sense cap voluntat de claudicar de les posicions que els han estat donades per una ment còsmica superior.

Que la classe política no perdi l'interès i la il·lusió creença que mana [Per aquesta raó de pes, cal que els poders fàctics moguin el fil de la trama amb tota la subtilitat possible. Únicament en casos extrems podran fer prevaler la prepotència legítima, en les seves parcel·les de poder]. També cal una lluita ferma contra tots els Pren-Anfetes que es filpen amb menudalles de baixa mena.

Suposem que és fora de dubte que la classe obrera ha de treballar, oïr i reivindicar per un electrodomèstic nou i una carpa de circ cada vegada més gran [en Núñez ja fa el que pot amb l'ampliació del Camp Nou. Un altre exemple lloable seria el Foment de les Tradicions Catalanes].

Sobretot recomanem al poble llegir el menys que pugui, per assolir un grau de felicitat cada vegada més profund. Un excés d'informació podria portar-lo en un estat biliós.

Potser el punt més difícil serà retornar al passat esplendorós de la classe aristocràtica. El seu paper no és gens fàcil en una societat consumista, però és totalment necessària la seva presència viva, per donar el toc de "pedigree" i d'autenticitat a tot un poble promiscu que ha perdut la noció de qui és qui. Un primer pas podria ser donar una capa de vernís als casinos, els de sempre, no els de joc; per dissimular l'olor rànica d'antany i retornar-los "els papers", que mai no havien d'haver perdut.

No hem d'oblidar la qüestió crematística, la més puynent d'aquests moments, dintre aquesta classe social. Qüestió que podria solventar-se creant la figura del President de la Zona Aristocràtica Carlina. Entre nosaltres hi ha persones amb prou vàlua i capacitades per protegir, justificar i demanar subvencions per a espècies en vies d'extinció.

Cal no enganyar-nos, la tasca és feixuga, però sols així podrem sentir-nos agermanats en una gran anella, sota la ment Legítima integradora de tot un poble, i viure en harmonia com a fills legítims d'uns mateixos primers pares en un gran acte d'incest universal, on la corrupció no tingui cabuda i el dimoni de la carn sigui esclafat sota la força del Polvo Legítim.

Sor Paulina de Clocalou

DIALÈCTICA CARLINA

Els diàlegs de Mossèn Torrabadella

Durant el curs 1833 - 1834, en Bartomeu Torrabadella i Badia era rector de la Universitat de Cervera. Aquell fou el primer any de la guerra anomenada dels Set Anys. El curs acadèmic es desenvolupà amb aparent normalitat malgrat l'ansietat i la por que provocava la lluita per la successió de la Corona. Torrabadella fou afectat per les inquietuds d'aquella disputa. A finals de novembre visità a Àger en mossèn Josep Bonet i Vilajuana, canonge d'oposició de la Col·legiata de Sant Pere. Mantingueren una interessant conversa de la qual transcrivim un fragment:

- "Amic Bartomeu, us ennobleix el propòsit de lluitar amb la veritat com a única arma. Però no sigueu ingenu: el que cal no és tant el seu exercici tothora, com la resolta defensa d'allò que és veritable en el sentit conclouent."

- "Sí, mossèn Josep, no en tinc cap dubte. No obstant això, sembla que vós no estigüeu d'acord que allò que és vertader s'hagi de protegir amb l'assídua pràctica de la veridicitat."

- "És indubtable que es pot preservar amb la veridicitat des d'un punt de vista teòric. En la realitat, cal no menysprear la mentida com a eina per combatre la falsedat."

- "Mentir és el voluntari acte d'ocultar allò que és veridic. Com pugnar així contra l'engany?"

- "Mentint amaguem allò autèntic, però no ho destruïm perquè és allò que realment és."

- "I quin mal podem fer a "lo" ver utilitzant la veritat?"

- "Diferents formes de comprensió, pertocant a altres tantes maneres d'entendre-la, a partir de distintes concepcions filosòfiques o religioses."

- "Podríem considerar que aquells qui, per les raons que vós proposeu, sostenen com a cert allò que no és, més que engalipar, erren?"

- "Ja som on jo volia, senyor catedràtic. Us equivoqueu. Tan perillós és advocar allò fals amb la voluntat de perdre's a un mateix, com propugnar-ho per error. Professor, som a l'heretgia."

- "No volia pas arribar fins aquí. M'he deixat portar per la vostra dialèctica."

- "Ja ho suposo, però, ¿heu comprès el risc de tractar la qüestió amb poca sagacitat? Cal més que voluntat, per vèncer la fal·làcia. S'ha de ser astut."

- "Entenc les vostres raons. Malgrat tot, actuar amb la veracitat, encara que sigui complicat, és més net."

- "Us enganyeu. ¿per què batallar amb pulcritud contra els fal·lacis? Utilitzeu les seves mateixes argüïes. O, ¿és que creieu que ens podem condemnar per emprar la falsia, per anorrear els farsants que pretenen evident el que és fals?"

- "Potser teniu raó, però és una realitat molt crua."

- "Deixeu-vos de romanticismes, i cregueu-me: la mentida és un mitjà legítim per salvaguardar la veritat absoluta."

El col·lega de la veritat

Els maragalls

l'avi de l'actual alcalde de Barcelona era un defensor i admirador aferrissat de la ciutat Barcelona ("tal com ets, tal te vull, ciutat mala"). Per compensar li agradava, com a tots els habitants de la gran ciutat, anar a fer turisme a l'interior. Era un digne precursor dels milers de barcelonins que periòdicament envaeixen Berga, Vic i Olot per descansar de la ciutat, per inconscientment retornar als orígens i veure's totalment idealitzats.

El famós poema "La Fageda d'en Jordà"

*Si vas pels volts d'Olot amunt del pla
trobaràs un indret verd i profund
com mai cap més n'hagis trobat al món;
un verd com d'aigua endins profund i clar
el verd de La Fageda d'En Jordà.*

només el podia escriure algú de Barcelona, amb ulls de Barcelona i sabent que després tornaria cap a Barcelona.

Els maragalls continuen venint a explicar-nos la nostra realitat tal com ells volen que nosaltres ens la creguem. De vegades, alguns d'ells també se la creuen i durant un parell d'anys s'instal·len com a missioners en aquest triangle interior i missionen conversions estètiques de naturaleses incorruptes, reclamen paradisos dignes de NO-DO franquista i es creuen els senyors de la Terra.

Tot això fa anys que ho sabem, que somrients ho tolerem, perquè sabem que són molt cridaners però inofensius. L'ordre ja hi és i es reflecteix en el paisatge que els nostres pintors més insignes han pintat. Aquest ordre natural de les coses us l'anirem desgranant setmana darrera setmana, perquè vosaltres, metropolitans, quan vingueu cap a l'interior entengueu com funciona i pugueu aplicar les nostres lliçons a casa vostra, que prou falta que us fa.

"Ets covarda, i crudel i grollera, Barcelona".

En Jordà

ECONOMIA I FINANCES CARLINES

L'IVA i els pagarés

La prova més contundent de la fal·làcia dels Pagarés del Tresor la tenim si analitzem la seva naturalesa des de l'òptica de l'IVA. Malgrat que aquest és un impost provinent dels països democràtics, ens mostra lúcidament tota la immensa insídia dels Pagarés del Tresor.

¿Què és l'IVA? És l'impost sobre el valor afegit que grava el consum. Els Pagarés tenen molt de valor afegit perquè el paper imprès d'un Pagaré de 100.000.000 ptes. val 100 ptes. i les altres 99.999.900 són valor afegit. Els Pagarés són objecte d'un intens consum, perquè després de circular un any o dos ja queden ben gastats i els han de canviar per Pagarés nous.

Però, malgrat tot, els Pagarés estan exempts d'IVA!
¿Com es nota que les fàbriques de Pagarés són del Govern!

Ramon Llätzer de Dou i de Bassols

El Molt Honorable visita La Garrotxa

Amb el pretext d'unes quantes inauguracions, el President vitalici de La Generalitat va voler dedicar una part del cap de setmana de la Pasqua granada a visitar diversos indrets de la pastora Garrotxa, que ell tant estima. Així fou com va inaugurar l'estació d'autobusos d'Olot, el campanar de Sant Privat d'en Bas i l'Ajuntament de Riudaura, restaurat amb pedra picada. També es va deixar convidar al cinquantenari de l'empresa Noèl, on va degustar productes del porc i, finalment, va fer un pelegrinatge espontani a l'abocador comarcal del Clot de les Mules.

Molts s'han estranyat que l'Honorable hagi visitat el poble de Riudaura el dissabte, en lloc de fer-ho el diumenge, que era la diada del "Ball del Gambeto", en què s'hi aplega una gran gentada de votants. No ens cansarem mai de repetir a aquestes persones de ment esbiaixada pel virus democràtic, que la legitimitat de l'Honorable no ve donada pel nombre de vots sinó per les seves essències i arrels carlines. Per tant, va fer molt bé de no honorar el "Ball del Gambeto" amb la seva presència perquè, malgrat ser un ball del s. XVIII, que els homes ballen amb barret de copa i les dones vestides de pastora, és un ball liberal. Acabada la dansa "oficial", aquesta continua en forma de depravada orgia, els homes traient la dona del proïsme i les dones i donzelles els homes d'altres dones, àdhuc barcelonins.

Els qui s'estranyen de l'absència del President, que es fixin també que no va visitar els Hostalets d'en Bas, pàtria d'en Miquel Soler. El nostre President devia estar afectat sens dubte per les mal·lèvoles enraonies que atribueixen al jugador el frívol propòsit de separar-se del Barga i de la seva muller, filla del senador Sala.

Professor Carolus

Converses dins l'abocador

El President Pujol va visitar la Garrotxa. A última hora, saltant-se el programa oficial -diuen que per evitar trobar-se amb els seus amics de Besalú i no haver-ne de sortir per cames altra vegada- anuncià que volia anar a l'abocador de Beuda a veure com funcionava. Algú fou més ràpid que el President, i quan el Molt Honorable arribà al que abans era una vall i ara és un munt de merda, uns quants anti-abocador ja l'estaven esperant. El responsable comarcal de les escombraries, en Jacint Xuclà, popular per la seva tendència a la inoportunitat, va tardar uns minuts a atrapar el President. Mentrestant els anti-abocador, l'enginyer de la instal·lació i el propi Pujol van mantenir una discussió sobre si havia estat legal o no construir l'abocador sobre un torrent, per allò que la llei prohibeix que hi hagi un aquífer a la vora i els sucres s'hi filtrin. Quan l'opinió de l'enginyer s'havia donat, finalment, per definitiva en el sentit que hi havia totes les garanties possibles, arriba en Xuclà. En sentir no sé què dels aquífers i volent participar en la tertúlia amb el Molt Honorable, espetegà: *Ja ho sabem, que és l'aquífer el que fa que els sucres es perdin, però ara ja està fet!*

Diuen que l'enginyer va marxar cabrejat sense acomiadar-se, que en Pujol va continuar hàbilment amb un altre tema, que els anti-abocador no sabien si riure o plorar, i que els periodistes locals allà presents, acostumats a collonades de tota mena, encara riuen. Nosaltres, des d'una òptica carlina, NO ENTENEM, que algú s'en rigui dels que manen.

El Xuclador de Sucres